

Lenka Militká

Iluze o lásce

MICHAL BERAN
PRVNÍ BRUNTALSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Iluze o lásce

Lenka Militká

ISBN 978-80-88463-32-0 (pdf)
ISBN 978-80-88463-33-7 (ePub)
ISBN 978-80-88463-34-4 (mobi)

Obsah

Branný závod SDH.....	5
Spojení duší	13
Charismatický hlídač	17
Návštěva	21
Koupeľ	26
Snídaně	28
Nepoučitelný.....	30
Čarodějnice.....	37
Láska z oblaků	39
Spencer	43
Zakázané uvolnění	45
Zkrocení zlé ženy.....	52
Vysněný tanečník	57
Údajně prevít	72
Setkání po letech.....	86
Zub za zub	93
Malé tajemství	100
Ples snů	104
Koupaliště.....	111
Nečekaná přitažlivost	115
Touha.....	117
Hlavně nepodlehnout.....	121

Branný závod SDH

Uf. Vstávat v sobotu o půl sedmé je fuška, ale co bychom pro sbor dobrovolných hasičů z naší víscky s bráškou neudělali. Máme na sedmou sraz u hasičárny, ale všichni dorazí skoro ve čtvrt na osm. Je nás dost početná skupinka, já jedu za starší hasiče, bráška za mladší a přidalo se ještě pár dorostenců, co budou pomáhat při soutěži. Za starší hasiče se účastním já, Lukáš, Honza, Vašek, Anna a Ondra. Za mladší pak bráška, Nela, Kamča a Luboš. Z dorostenců tu je akorát Ondrův bratr Věna a Lukášův bratr Michal – náš vedoucí a současně i řidič.

Nasoukáme se do auta a až na Michala, Věnu a druhého Michala s Nelou, jsme všichni vzadu. Nevím proč, ale všichni se mi kvůli něčemu pořád smějí. Jednou to jsou brýle, podruhé kalhoty, pak zase kvůli jiné hlouposti. Tentokrát si utahují z mého batohu, na který jsem si vyšila: „No fear.“ Jsou to kecy typu: „To je drsný název,“ nebo „Nemáš strach? A z čeho?“ nebo „Si připadáš drsně, když to tam máš vyšíté?“ a podobně. Je mi z těch rýpanců do breku. Jednak nevím, proč se po mně pořád vozí a jednak mě mrzí, že Anna, kterou jsem považovala za kamarádku se mi posmívá s nimi, jen aby se klukům zalíbila a brali ji mezi sebe. I přes nasazená sluchátka nejdou přeslechnout. Hlavně Anin vysoký pištivý smích, kterým se dělá zajímavou.

Když zastavíme na benzínce, aby se mohla natankovat nafta do auta, pošlu Nelu dozadu a sednu si s chlapama dopředu.

„Copak ty tady?“ diví se Michal.

„Už jsem ty přiblblé poznámky a posměšky na moji adresu nemohla poslouchat.“

„Vykašli se na ně. Nevíš, že co se škádlívá, rádo se mívá?“

„Docela zajímavý způsob vyjádření,“ zabručím. „Ale dozadu už nejdu.“

„Nechod', my se o tebe postaráme, že jo kluci?“ přisadí si Věna.

„Jasně,“ přitakají.

Povídáme si o všem možném a nakonec dojde i na vtipy a to se hlasitě řehtáme.

Když dorazíme na místo určení, ještě stále se nemůžeme v řehotu zastavit, protože Michal řekl tak dobrý vtip, že mi tekly slzy smíchu. Jen co seskočím z kabiny, zahlédnu bratrána Nely. Krásného dlouhohlasého kluka. Už jsme se na pár akcích viděli, ale nejsem si jistá, jestli si mě všiml. Každopádně já jsem z něho hotová.

Jen co se trochu rozkukáme, je nástup. Dostali jsme pořadové číslo pět. Než se dostaneme na řadu, dají nám rozchod, ale máme se zdržovat spíše kolem startovacího místa. Jdu se do auta napít a skoro se srazím s oním blondatým klukem. Od Nely se dozvím, že se jmenuje Jakub. Cestou zpátky o něho skoro zapomnu, protože sedí na posledním schodě vedoucímu ke startu.

„Ježíš, promiň. Neviděla jsem tě,“ omluvím se mu.

„V pohodě. Škoda, že jsi mi neskončila v náručí,“ zaskočí mě reakcí.

Překvapeně se na něho podívám a přemýšlím, zdali to myslel vážně, nebo si ze mě jen utahoval. Než se z toho stihnu vzpamatovat, jdeme se postavit na start. Nakonec běžíme jen v pěti, protože si Anna najednou začala stěžovat na bolest břicha. Beztak simuluje, protože se jí nechce běžet. Ale co, alespoň od ní budu mít klid a kluci snad budou v pohodě.

„Tři! Dva! Jedna! Start!“ a už si běžíme pro sedm úkolů. První stanoviště je určení azimutu.

Vrhne se na to Lukáš a my ostatní mu nebráníme. Koneckonců umí to z nás nejlépe. Dobře jsme udělali, máme plný počet bodů. Na dalším stanovišti nás čeká lezení po laně nad vodou.

Tentokrát musí úkol absolvovat celé družstvo, neboť cesta pokračuje na druhém břehu. Chytnu se rukama lana, hodím na lano i nohy a lezu na styl brouka. Snažím se lézt co nejrychleji a tak, aby to vypadalo sebejistě. Naschvál si u toho ještě pohvizduji.

„No jo, blbosti, to tě užije,“ zaryje si Vašek.

Počkáme, až přeleze i Honza s Lukášem a napíší nám body do kartičky. Vezmu ji do ruky, mrknu na ni a neodpustím si smeč: „Sice s blbostmi, ale z vás nejrychlejší.“

„Náhoda,“ mávne rukou Vašek.

„Když myslíš,“ pokrčím rameny, ale cítím se o dost jistěji, než na startu. Myslela jsem, že na mě budou muset kluci čekat, jak v plnění úkolů, tak v běhu, ale zdá se, že máme stejné síly.

Prozatím.

Na třetím stanovišti nás čekají uzly. Vytáhnou si z nabízených, otočených na rub, kartiček zkracovačku. Povedla se mi dokonale. Ostatní uzly taky vypadají skvěle, splněno a běžíme dál. Mezi třetím a čtvrtým stanovištěm předběhneme třetí družstvo.

„Nechybí tu čtvrté družstvo?“ zařve na nás Honza.

Na čtvrtém stanovišti máme značky na mapách. Hlásí se k tomu Ondra. Z deseti značek mu musím pět poradit. Vděčně mi poděkuje a po napsání bodíků můžeme běžet dál. Čtvrté družstvo předbíháme těsně před pátým stanovištěm. Tam na nás čeká shazování PET lahví naplněných vodou, smotanými hadicemi. Jsme hrozně rychlí a kupodivu i přesní. Shodíme je všechny, i když já až na druhý pokus. Naštěstí byly tři pokusy, takže nemáme trestné body. Kluci to překvapivě nekomentují.

Páté stanoviště je střelba ze vzduchovky. Musíme diabolkou sestřelit tři malé dřevěné špalíčky. Zalehnu, zamířím a postupně sestřelím všechny tři. Jelikož jsme všechny tři sestřelili jen já s Lukášem, dostaneme jedenáct bodů z patnácti. Kluci se vymlouvali, že vzduchovky zanášely.

„Jestli ono vám nezanášelo něco jiného. Vid', Leni,“ pláceme se. Kluci mě nepřestávají překvapovat. I tím, že vědí, jak se jmenuji.

Šesté stanoviště jsou hasičské značky. Vašek je vysype z rukávu jedna báseň a můžeme pelášit na poslední stanoviště. Máme co dělat, neboť je před námi druhé družstvo, které se musí vrátit zpátky na šesté stanoviště, jelikož si na něm zapomněli kartičku s body. A protože musí družstvo doběhnout do stanoviště celé, čekají na sebe.

Šedmé stanoviště je zdravotní. Já předvádím, jak se má ošetřit klasická odřenina a kluci poté mají za úkol pomocí dvou rukou vytvořit provizorní nosítka a mě na nich unést dvacet metrů do cíle. Zhostí se toho Ondra s Lukášem a do cíle skoro doběhnou. Dostaneme pochvalu a pořadatelé v cíli nám vezmou kartičku s body.

„Vždyť ta víla nic neváží,“ nechá se slyšet Lukáš. Podívám se na něj překvapeně a on zčervená a uhne očima. Kluci to nijak nekomentují. Pak zahlédnu krásného blondáteho Jakuba, jak má na sobě číslo jedna. Proto jsem ho nemohla po tom zakopnutí nikde najít. Ale doufám, že budeme lepší než oni. Dojdu do auta, abych se převlékla do suchých věcí a vlezu si na střechu auta, kde se uvelebím a odpočívám. Postupně se tam objevuje celé starší družstvo krom Vaška a Anny.

„Byla jsi dobrá,“ složí mi Ondra poklonu. Hřeje mě to na duši, protože se chovají úplně jinak, než cestou. Po chvíli se objeví Vašek se dvěma papírovými tácky, na kterých jsou silné párky, hořčice a chléb. Jeden mi podává se slovy: „Na, za ten dnešní výkon.“ Vezmu si od něj tácek a jsem tak překvapená tím jeho gestem, že si k párku nejprve přičichnu.

„Neboj, není otrávený. Ani jsem ho nikde cestou nevyválel a nepoplival,“ usměje se.

„Jo a sorry za tu jízdu sem. Ale nečekal jsem, že máš tolik odvahy s námi běžet sama. Andula evidentně tu svoji bolest břicha simulovala, protože jsem ji viděl támhle u někoho v autě.“

„Myslím, že to bylo auto z Meziměstí,“ přidá se Lukáš.

Jsem z kluků pěkně překvapená a zároveň doufám, že Anna nesedí v autě u meziměstských, neboť je od nich ten Jakub, a že už si ho neomotává kolem prstu. Z přemýšlení mě vytrhne fakt, že jsou mi kluci pojednou čím dál blíž. Volím taktický ústup a vymluvím se, že se jdu podívat na mladší družstvo, které právě odstartovalo. Doufám, že si toho kluci nevšimli. U startu zachytím vedoucího Michala a chci se ho zeptat, jak jsme dopadli.

„Nebud' zvědavá, budeš brzo stará,“ usmívá se na mě a já odcházím s nepořízenou. Cestu zpět k autu mi překříží Jakub.

„Ahoj,“ zastoupí mi cestu.

„Ahoj,“ odpovím překvapená další hezkou náhodou.

„Nechceš doprovodit?“

„Kam?“ usměji se, protože mi to připadá absurdní.

„Kamkoliv, třeba k nám do auta.“

„A proč zrovna tam?“

„U vás v autě už to znáš a já tě chci lépe poznat.“

„Proč?“ zeptám se zmateně.

„Ježkovy oči, to je otázek. Tak jdeš nebo ne?“ usměje se na mě.

Koneckonců proč ne. Stejně se mi líbí, tak proč jej víc nepoznat? Když přijdeme k jejich hasičskému autu, tak tam vidím plnou chlapeckou osádku a nehorázný nepořádek.

„Jé, co to vedeš? Jsem netušil, že se na hasičské soutěži dají najít i pěkné holky,“ ozve se z auta jeden z nich. Docela sympatický černovlasý kluk, co má tak tmavě modré oči, až mi zatrne v podbřišku.

Sednu si na jakž takž volné místo a kluci se mě hned ujmou, až je musí Kuba okřiknout.

„Prozradíš mi svoje jméno? A ze kterého kraje vůbec jsi?“ zavalí mě otázkami.

„Lenka a jsem od hasičů ze Suchého Dolu,“ ukážu na auto stojící ob dvě auta od nás.

„Počkej! Tak to znáš Nelu, ne? Moji sestřenku. Nevím proč, ale stále má tendenci mě tahat za vlasy.“

„Znám, ale po dnešní jízdě sem se mě neptej, jaký na ni mám názor.“

„Podle toho, jak se tváříš, odhaduji, že ne moc pěkný,“ uchechtne se.

Po chvilce se ode dveří ozve důraznější výkřik: „Hej! To je moje místo!“ a objeví se zrzek s čírem na hlavě. Ale nezdá se, že by byl nějak moc naštvaný, že tam sedím.

„Tak pojd' na klín,“ drze mu odpovím, protože se ke mně kluci chovají tak mile, že jsem úplně ztratila zábrany a je mi s nimi moc dobře. Vleze do auta, zvedne mě, sedne si na místo, kde jsem seděla a posadí si mě na klín.

„Takhle to bude lepší, protože obráceně bys mohla mít placaté nohy,“ mrkne na mě.

Nezávazně se s nimi bavím, vtipkuji a ani nevím, kdy mi bylo tak dobře.

Okolo druhé máme všichni nástup a vyhlášení výsledků. Místa se vyhláší od konce, takže od těch nejhorších výsledků. A čím víc se přibližujeme k prvnímu místu, tím víc jsme veselejší. U vyhlášení

třetího místa se nám tají dech. Nejsme to my. Místo vyhráli místní hasiči.

Druhé místo vyhrávají hasiči z Meziměstí. A na prvním místě jsme my. Jásáme jak diví a ani nevím, jak mě vytlačili, ale jdu nám pro diplom a pohár. Mladší vyhráli třetí místo. Po rozchodu jdu automaticky za Kubou. „Blahopřeji za druhé místo,“ podám mu ruku.

„My také gratulujeme. Sláva vítězům,“ podá mi svou ruku.

„Čest poraženým,“ dopovím za něj a dá mi pusy. V jejich autě to zamručí uznáním. Usmějeme se na sebe a polibek prodloužíme.

„Nějak se tě nemůžu nabažit,“ zamumlá při nádechu a opět se naše rty spojí. Jelikož se chystají k odjezdu, mám se k odchodu. Neujdu ani pět kroků a zatahá mě za ruku.

„Počkej! Přeci to takhle neskončí, když to tak hezky začalo. Dej mi své číslo. Nejsme od sebe lán světa, abychom to spolu nemohli dát dohromady.“

Jeho vyznání mě zaskočí, ale proč ne. Nadiktuji mu své číslo, dáme si poslední pusy a zamáváme si. Pak po nich zbude jen zvednutý prach za autem.

Dojdu k našemu autu a potkám tam Vaška, co se dívá za odjíždějícím autem meziměstských hasičů.

„Že jsi tu sám? A nad čím rozjímáš?“ oslovím ho a on s sebou trhne.

„Nad tím, proč si s cizími kluky tak dobře rozumíš a s námi to nejde.“

„Jestli to nebude tím, že vás zajímá jen Andula. Je to tím, že má větší prsa než já? Jediné co umíte, je se mi posmívat. Nevím, co proti mně máte, nic vám nedělám a jen se do mě pořád navážete. Jestli Anču znáte i jinak, když je u vás tak oblíbená. Každopádně se chová tak, jako já se nikdy chovat nebudu. Nebudu vám lézt do zadku jen proto, abyste se se mnou bavili,“ vysvětlím mu a jdu se poohlédnout po toaletách, neboť teď zrovna jednu dost nutně potřebuji. Je mi jedno, jestli si myslí, že jsem utekla. I když jsem doufala, že by se to po dnešním závodu mohlo zlepšit.

Stejně po tom, co jsem mu řekla, se mi zpátky nechce. Obzvláště, když zjistím, že zbytek seděl na střeše a všechno slyšeli.

Po návštěvě toalety se posadím pod nejbližší strom, abych měla dobrý výhled k autu. Vidím Honzu stát ve dveřích auta, aby měl k ostatním na střeše blíž. Na střeše zuřivě gestikuluje Lukáš. Honza seskočí ze dveří a jde směrem ke mně.

„Leni, mrzí nás, co si o nás myslíš. Ano, jsme banda pubertáků, co jde slepě za snadným cílem.

Víme, že se k tobě nechováme fér. Ale víš, to je taková zástěrka, protože se nám líbíš. Jsi super holka a máš to v hlavě srovnané a nenecháš se ničím obalamutit. Mysleli jsme si, že jsi jen namyšlená a nedostupná. Ale po dnešní soutěži jsme změnilí názor. Všichni do jednoho.“

„A to se jako všichni teď najednou ze mě zblázníte a s Andulou se bavit nebudete?“ zapochybuji.

„Nezblázníme, jen se s tebou začneme bavit normálně a Andula se nebaví s námi. Vedoucí Michal prokoukl její simulování a ještě si přisadil, že kdyby běžela s námi, tak to první místo nikdy nevyhrajeme. Je na ni pěkně naštvaný. Dali jsme Michalovi za pravdu a nikdo se jí nezastal, tak se nafoukla.“

„Doufám, že si to na mně nebude vybíjet.“

„O to už se postaráme. Neboj,“ ubezpečí mě.

Jdeme zpátky k autu, a protože se čeká jen na nás, tak zbytek cesty doběhneme. Kluci Annu vystrnadili dopředu a my se vzadu skvěle bavíme. Od všech kluků dostanu pusy za skvělé umístění. Pak mě z dobré nálady vytrhne fakt, že jsem už dlouho neviděla mobilní telefon. Začnu se přehrabovat v batohu, a když už z něho podruhé vytáhnu skoro celý obsah, Lukáš to nevydrží a podává mi ho se slovy: „Nehledáš tohle?“

Vezmu mu ho z ruky a zjistím, že se mi tam všichni kluci uložili.

Dorazíme domů plní zážitků a zmrzliny z poháru, na který nás vedoucí Michal pozval, tedy až na Annu. Vylezeme z auta. Já jsem Lukášem zatlačena za roh, kde si mě přitlačí ke zdi a začne líbat. Jsem asi potvora, ale oplácím mu to. Vylezeme zpoza rohu až po té, co nás načape Véna, který šel za roh vykonat potřebu. Nenápadně obejdeme hasičské auto, které ještě stojí venku a přidáme se k ostatním. Vytahujeme z auta své batohy a míříme s bráškou domů,

kde vypravujeme úspěchy. Ovšem já jen ty soutěžní. Večer mi přijdou dvě SMSky typu:

„Nelituji toho, že jsem tě poznal. Byl bych rád, kdybychom se zítra mohli vidět.“

A druhá: „Jsem rád, že se konečně vše vysvětlilo. Rád bych tě co nejdřív viděl. L.“

No, a teď si vyber. Prozatím se asi sejdu s oběma. Časem se uvidí, ke komu sednu víc. Kubovi odepišu: „Já též nelituji, že jsme se poznali. Zítra se vidět můžeme.“

Lukášovi: „Já jsem také ráda, že se vše vyjasnilo. A vidět se můžeme kdykoliv.“

Poté se osprchuji a zachumlám se do postele s knížkou. Začetla jsem se tak, že jsem knížku dočetla. Zhasnu lampičku abych šla spát, když mi do okna něco přiletí. A po chvíli znovu. Vylezu z postele, otevřu okno, stojí pod ním Lukáš.

„Psala jsi, že se můžeme vidět kdykoliv, tak jsem toho využil.“

„A stojíš pod oknem,“ zasměji se potichu.

„Pojď ven, prosím.“

Přikývnu, obleču se, proplížím se potichu ven, kde mě Lukáš přivítá polibkem. Je tak úžasný, že se mi podlomí kolena. Myslím, že budu mít sakra těžké rozhodování.

Spojení duší

První víkend v červnu a Aviatická pouť je v plném proudu. Máme za sebou dvě bojové ukázky a teď večer je v hangáru popíjení, trefně nazvané „hangar party“. Všichni obsadili stolečky ze židlemi, pivní pípa nestíhá skoro chladit, jak je vytížená a DJ pouští jednu pecku za druhou.

Nedokážu se odreagovat. Čerstvě po šestiletém vztahu rozchod. A i když se s bývalým, co jezdil převážně za Německo, normálně bavíme, musím se z toho vzpamatovat. Pivo ani víno mi nechutná. Jsem jak přejetá parním válcem. Ale i tak nenápadně házím očkem po klukovi, co se mi líbí už šest let a já bych dala nevím co, abych s ním mohla strávit alespoň pět minut o samotě. Zatím se to nedaří. Jsme oba v obklopení přátel, kteří můj stav chápou. Po půl hodině, kdy zatoužím být chvíli sama, se zvednu s výmluvou, že si musím dojít pro cigarety, se vzdám. Před tím ale věnuji dlouhý pohled na Erika, onoho dotyčného, po kterém touží celé mé tělo. Jakmile se dostanu z dohledu světel, vezmu to po druhé straně, kde je stín a vylezu si na vršek hangáru. Lehnu si do trávy a užívám si samoty. Pozoruji hvězdy a do mé duše se vrací klid. Zapálím si cigaretu a vychutnávám si ten pocit. Po chvíli uvidím stín jdoucí mým směrem. Zůstávám v té samé pozici a dál v klidu kouřím. Ze stínu se najednou vynoří Erik.

„To ti asi nedošly cigarety, že? Dalo docela práci tě najít.“

„Nedošly, ale potřebovala jsem být chvíli sama.“

„Tak to já zase půjdu.“

„Ne, prosím, nechod“, posadím se.

„Proč? Chtěla jsi být sama.“

„Protože toužím po tvé společnosti.“

„Proč zrovna po mé?“ přisedne si.

„Protože tě mám v hlavě už šest let, nevím jak se k tobě chovat, protože mi přijde, že jsem ti lhovatelka. Mrzí mě to, protože teď bych tě strašně ráda objala a nikdy nepustila. A nejen to. Ale budu respektovat, když řekneš ne. Protože do lásky nikoho nutit nejde. I když na ni čekám šest let, ale to už je jedno. Snít můžu dál, že jo?“ vychrlím ze sebe bez přemýšlení.